

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการทำวิจัย

การวิจัย เรื่องปัญหาการทำวิจัยของคณาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาปัญหาและแนวทางในการทำวิจัยของคณาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อให้การวิจัยครอบคลุมและสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงกำหนดรายละเอียดของเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. บทบาทของคณาจารย์
2. สภาพและปัญหาการทำวิจัย
3. องค์ประกอบสำคัญในการทำวิจัย
4. แนวทางพัฒนาการทำวิจัย
5. มหาวิทยาลัยรามคำแหงกับการพัฒนาการวิจัย
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 บทบาทของคณาจารย์

คณาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษา มีบทบาท 3 ด้าน คือ ด้านการสอน ด้านการวิจัย และด้านการให้บริการทางวิชาการ โดยมีรายละเอียด ดังนี้ (ประณีต วิบุลยประพันธ์, 2540, หน้า 11-12)

1. ด้านการสอน เป็นบทบาทสำคัญประการแรกของอาจารย์ ดังนั้นการพัฒนาอาจารย์จึงควรเน้นที่การพัฒนาประสิทธิภาพการสอนซึ่งต้องอาศัยบทบาทอื่น ๆ อาทิ เช่น การวิจัย การบริการ ตลอดจนงานอื่น ๆ ฉะนั้นอาจารย์จึงควรเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ตลอดจนลักษณะต่าง ๆ (Gaff, 1975, หน้า 16)

นอกจากบทบาทของอาจารย์ดังกล่าวแล้ว ศาสตราจารย์ ดร.พจน์ สะเพียรชัย กล่าวถึงหน้าที่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยไทยไว้ดังนี้

- 1) ภาระงานสอน ได้แก่ บรรยาย ควบคุมห้องปฏิบัติการ ควบคุมวิทยานิพนธ์ โปรเจ็ค
- 2) ภาระงานวิจัย เพื่อสร้างความรู้ใหม่แก้ปัญหารวมทั้งควบคุมวิทยานิพนธ์ กรรมการวิทยานิพนธ์
- 3) การบริการวิชาการ การบริหารภายใน ได้แก่ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา นักศึกษา เป็นกรรมการหรืออนุกรรมการ ตามคำสั่งของมหาวิทยาลัยหรือการจัดการประชุม ฝึกอบรม

4) เผยแพร่ผลงานวิชาการ อาจกำหนดให้อาจารย์ใหม่ต้องมีผลงาน
เผยแพร่เมื่อครบ 2 ปีไปแล้ว

5) การให้บริการวิชาการแก่สังคมภายนอกมหาวิทยาลัยเป็นกิจกรรมที่
อาจารย์ควรทำแต่ต้องไม่ทำมากเกินไปจนไม่มีเวลาพอสำหรับนักศึกษา

2. ด้านการวิจัย

การวิจัยเป็นภารกิจที่จัดว่าสำคัญที่สุดของความเป็นนักวิชาการและอาจารย์ใน
สถาบันอุดมศึกษา ผลงานวิจัยที่อาจารย์ได้ทำนั้นนั้นมีผลต่อเนื่องหลายด้าน เช่น เป็น
บทความทางวิชาการที่พิมพ์ลงในวารสารทางวิชาการที่นักศึกษา อาจารย์และนักวิชาการ
หรือแม้แต่องค์กรบริหารทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจะได้นำไปใช้ประโยชน์และอ้างอิง
รายงานการวิจัยเองก็เป็นสิ่ง บ่งบอกความสามารถของการทำวิจัย ว่ามีความสามารถ
ทางด้านวิชาการและระเบียบวิธีมากน้อยเพียงใด เป็นประโยชน์แก่วงการวิชาการ
สาธารณชนที่สนใจ วงการธุรกิจ วงการเมืองที่ต้องเกี่ยวข้องในประเด็นที่ได้ทำการศึกษา
วิจัย

เมื่ออาจารย์มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นก็จะส่งผลถึงการจัด
การศึกษาผลผลิตจากการศึกษาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย

3. ด้านการให้บริการทางวิชาการ

การให้บริการทางวิชาการ เป็นภารกิจที่สำคัญอีกประการหนึ่งของอาจารย์ใน
มหาวิทยาลัย การที่อาจารย์ให้บริการแก่หน่วยงานใดทั้งภาครัฐและเอกชน ก็เท่ากับว่า
หน่วยงานนั้นยอมรับความสามารถทางวิชาการของอาจารย์ในสถาบันนั้นๆ

นอกจากนี้บทบาทของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่สอดคล้องกับภารกิจของ
มหาวิทยาลัย 4 ประการ คือ (สุภาพ คัมภีรานนท์, 2540, หน้า 15-16)

1. บทบาทเป็นครู มีภารกิจหลักในการสั่งสอนอบรมให้ความรู้ทางวิชาการแก่ศิษย์
ทั้งในและนอกห้องเรียน ดังนั้นอาจารย์จึงมีหน้าที่สอนทั้งคนและสอนทั้งหนังสือ เป็นที่พึ่ง
ทางวิชาการแก่ศิษย์

2. บทบาทนักวิจัย คือเป็นผู้บุกเบิก เสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ศึกษารวบรวม
แนวความคิด ทฤษฎี เหตุผลต่าง ๆ เพื่อสร้างชุมชนวิชาการ หาแนวทางศึกษาเพื่อนำมาเป็น
ประโยชน์ในการถ่ายทอดความคิด รวมไปถึงการนำไปประยุกต์ใช้ในสังคม อาจารย์จึงถือ
ว่าการวิจัยเป็นหน้าที่ประการหนึ่งของอาจารย์ที่จะควบคู่ไปกับการกิจการสอน

3. บทบาทผู้ให้บริการ มหาวิทยาลัยเป็นที่เชื่อถือเป็นวิชาการที่ก้าวหน้าทันสมัย
จึงมีส่วนทำให้สถาบันอื่นๆ หวังพึ่งความรู้ทางวิชาการแขนงใหม่ๆ อาจารย์จึงต้องมีบทบาท
เป็นผู้ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม พยายามตอบแทนสังคมที่ได้สนับสนุนให้อาจารย์
ได้รับประโยชน์จากการเป็นสมาชิกของสังคมอุดมศึกษา ได้ศึกษาเล่าเรียน ได้รับ

ความก้าวหน้า ความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นเมื่อมีโอกาสควรจะให้บริการแก่คนในชุมชนบ้าง เช่น ได้รับเชิญให้ไปอภิปรายบรรยายให้ข้อคิดเห็นอันใดแล้ว อาจารย์ก็น่าจะเต็มใจที่จะให้บริการนี้แก่คนอื่น นอกเหนือจากวิชาการที่อาจารย์รับผิดชอบสอนอยู่

4. บทบาทผู้ดำรงและเผยแพร่วัฒนธรรม อาจารย์มีอิทธิพลต่อความคิดและความประพฤติของนิสิตนักศึกษาเป็นอย่างมาก ดังนั้นการที่จะช่วยดำรงหรือเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติก็ย่อมจะเป็นหน้าที่สำคัญของอาจารย์ด้วย

2.2 สภาพและปัญหาการทำวิจัย

การทำวิจัยมีความสำคัญและได้รับการยอมรับมากขึ้น เนื่องจากการนำงานวิจัยมาประกอบพิจารณาในการเลื่อนตำแหน่งทางราชการ การใช้ประกอบการพิจารณาวางแผน และกำหนดนโยบายของหน่วยงานต่างๆ คนที่ทำงานในระบบราชการจำนวนมากก็ยังให้ความสนใจต่อการทำวิจัยไม่มากนัก และผู้ที่สนใจการทำวิจัยส่วนมากก็ได้สนใจการทำวิจัยในแง่ของการแสวงหาความรู้ใหม่ในเรื่องที่ต้องการศึกษาวิจัยแค่เป็นความสนใจเพียงแต่จะนำเอาผลงานวิจัยมาเป็นส่วนหนึ่งของงานที่จะขอเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการหรือตำแหน่งราชการ จึงทำให้กิจกรรมด้านการวิจัยมีน้อย และสาเหตุสำคัญที่การวิจัยในหน่วยงานราชการไม่ค่อยเกิดขึ้นนั้นเนื่องจากสาเหตุ 3 ประการ คือ ขาดความสนใจในเรื่องความคิดและการแสวงหาความรู้ใหม่ ขาดการสนับสนุนทางด้านงบประมาณและทุนรอน และขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องกระบวนการทำวิจัย (อุทัย ดุลยเกษม, 2533, หน้า 4-9) สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. การขาดความสนใจในเรื่องแนวคิดและการแสวงหาความรู้ใหม่ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและแก้ไขค่อนข้างยาก ทั้งนี้เพราะผู้ที่เข้าทำงานในหน่วยราชการ เป็นผลผลิตมาจากกระบวนการศึกษาที่มุ่งเน้นการเรียนการสอน ประเภทให้แค่ข้อเท็จจริงที่เป็นตัวเลขและสถิติต่างๆ แบบสำเร็จรูป ระบบการศึกษาทุกระดับให้ความสำคัญกับความรู้ที่เป็นข้อเท็จจริงและเน้นให้ผู้เรียนท่องจำมากกว่าการคิดอย่างมีเหตุผลหรือนำการวิเคราะห์ และผลของสิ่งที่เรียนหรืออ่านมาเวลาสอบ ระบบการศึกษาทุกระดับก็เน้นความจำมิได้เน้นการวิเคราะห์หรือคิดข้อสอบที่นำมาทดสอบผู้เรียนก็มาจากตำรา ซึ่งถือเป็นคำตอบตายตัวหรือเป็น “ความจริง” สุดท้ายแทบทุกวิชา เมื่อเป็นเช่นนี้การที่จะให้ผู้เรียนคิดค้นหรือมีความกระหายใคร่รู้แล้วไปแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ก็เกิดขึ้นยาก ยิ่งผู้ที่เรียนมาทางด้านวิชาชีพหรือวิชาที่เป็นเทคนิคด้วยแล้ว การเรียนการสอนก็เป็นเทคนิค และทักษะหรือความชำนาญเฉพาะด้านมากกว่าที่จะสนใจกับแนวคิดหรือวิธีการมองปัญหาอย่างเป็นระบบซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งอื่นๆ ในสังคม เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้เรียนก็มักจะใช้ความจำเป็นหลักและมักจะจำแบบสำเร็จรูปเสียโดยมากแทนที่จะ

ทำความเข้าใจกับแนวคิดเบื้องหลังของสิ่งที่ป็นข้อเท็จจริงเหล่านั้น การแก้ไขปรับปรุงทัศนะในการทำงานหรือการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ด้วยนั้นคือ การสร้างฉันทะในการทำงานให้เกิดขึ้น เพราะฉันทะในการทำงานจะนำไปสู่ฉันทะในการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ในแวดวงงานที่รับผิดชอบ และจะนำไปสู่การแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ โดยการทําวิจัยต่อไป

2. การขาดการสนับสนุนด้านเงินทุนและงบประมาณ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นปัญหาใหญ่ แต่ที่แท้จริงแล้วการทําวิจัยหลาย ๆ อย่าง ไม่จำเป็นต้องใช้ทุนมาก และในกรณีที่ต้องใช้ทุนมาก ก็ยังมีช่องทางที่จะหาแหล่งเงินทุนเพื่อการวิจัยได้ ประเด็นจึงมีได้ อยู่ที่ทุนการวิจัย แต่กลับอยู่ที่คุณค่าของโครงการวิจัยที่จะขอทุนสนับสนุนต่างหากว่าเป็นโครงการที่มีคุณค่ามากพอหรือไม่ เพราะหลาย ๆ ครั้งมีข้อเสนอการทําวิจัยที่ไม่ประสงค์จะหาความรู้ให้แต่ก็อยากทำเพราะต้องการจะนำเอาผลงานไปขอเลื่อนตำแหน่งทางราชการ เพราะฉะนั้น เรื่องที่จะทำวิจัยก็ไม่ใช่ที่สนใจของคนที่จะให้ทุน ถ้าหากเรื่องที่จะทำวิจัยมีคุณค่าทางวิชาการ หรือคุณค่าในทางที่จะนำผลการวิจัยไปใช้แก้ปัญหาในเรื่องนั้น ๆ ได้แล้ว การหาทุนสนับสนุนจึงไม่เป็นปัญหาเพราะแหล่งทุนวิจัยมีจำนวนมากทั้งภายในและต่างประเทศ

3. การขาดความรู้ความเข้าใจในกระบวนการทําวิจัย โดยปกติการวิจัยจะเกิดขึ้นได้นั้นจะต้องเริ่มด้วยการที่เรามีความอยากรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสียก่อน จึงจะแสวงหาความรู้ขึ้น ซึ่งมีหลายวิธีและการทําวิจัยเป็นเพียงวิธีการหนึ่งเท่านั้น หากการอยากรู้ยังไม่มีหนทางที่จะช่วยหาคำตอบได้ก็ไม่มีทางอื่นนอกจากการทําวิจัย

การทําวิจัยโดยทั่วไปมักจะประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งในด้านตัวผู้วิจัย ด้านความผิดพลาดของกระบวนการวิจัย รวมทั้งด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2530 (นาฏอนงค์ สุวรรณจิตต์, 2548, หน้า 9-10) ได้จัดกลุ่มสภาพปัญหาของการวิจัยออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

1. ปัญหาด้านระบบสารสนเทศเพื่อการวิจัย การเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับผลการวิจัยและความเคลื่อนไหวที่เกี่ยวกับการวิจัยยังอยู่ในวงจำกัด ขาดหน่วยงานที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์ประสานข่าวสารข้อมูลหรือสารสนเทศทางการวิจัยให้เป็นที่ยอมรับทั่วไปจนถึงบุคคลที่สนใจ เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้และเพื่อประโยชน์ทางวิชาการ

2. ปัญหาด้านคุณภาพของการวิจัย มีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่ด้อยคุณภาพซึ่งมีสาเหตุหลายประการ เช่น ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวิจัยน้อย มีประสบการณ์น้อย มีความรู้ในเนื้อหาสาระไม่เพียงพอ ไม่มีทฤษฎีรองรับ ตลอดจนขาดแคลนความรู้ด้านการประมวลผล เครื่องมืออุปกรณ์ที่จำเป็นในการวิจัย ขาดเงินสนับสนุน ความรับผิดชอบในการวิจัยของผู้วิจัยน้อย

3. ปัญหาด้านเนื้อหาสาระของการวิจัย จะมีผลงานวิจัยมากในบางกลุ่มเนื้อหา แต่บางกลุ่มเนื้อหาจะขาดแคลน

4. ปัญหาด้านผู้ทำวิจัย แม้จะมีนักวิจัยเพิ่มมากขึ้นแต่ผลการวิจัยที่ออกมายังมีน้อย บางครั้งไม่มีคุณภาพ อาจเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น การขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอก ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชา รวมถึงผู้สนใจอยากจะทำวิจัยแต่ขาดความรู้พื้นฐานทางการวิจัย นักวิจัยที่มีผลงานออกมามีส่วนใหญ่งานวิจัยจะทำในลักษณะเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าของส่วนรวมหรือหน่วยงาน

5. ปัญหาด้านวิธีการวิจัย งานวิจัยที่ออกมานั้น ส่วนใหญ่จะเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งเป็นการศึกษาปัญหาไม่ลึกซึ้ง ทำให้ผลที่ได้รับไม่ครอบคลุมเนื้อหาแต่ละด้าน ขาดการจัดหมวดหมู่เพื่อให้เกิดความสะดวกในการศึกษาค้นคว้าอ้างอิงและใช้ประโยชน์

6. ปัญหาด้านการประสานการวิจัย การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อยังมีน้อยมาก เมื่อเทียบกับผลงานวิจัยที่มีอยู่ทั้งหมด เนื่องจากการขาดการประสานกันระหว่างผู้วิจัยหรือหน่วยงานที่ทำวิจัยกับผู้ให้หรือหน่วยงานที่ใช้ผลการวิจัย

สมชาย คุรงค์เดช (2543, หน้า 72-73) กล่าวถึงความผิดพลาดที่สำคัญในการทำวิจัยอันจะทำให้เป็นปัญหาอุปสรรคของการทำวิจัยไม่สำเร็จหรือไม่ได้คุณภาพซึ่งพบเสมอและสมควรที่ต้องระมัดระวังไม่ให้เกิดขึ้นมีดังนี้

1. ความผิดพลาดในการเตรียมโครงการวิจัยที่สำคัญคือ การเลือกหัวข้อการวิจัยที่ใหญ่เกินไป นอกจากนั้นไม่สามารถระบุคำถามที่ชัดเจนได้ การระบุคำถามการวิจัยที่ชัดเจนตั้งแต่เริ่มแรกจะช่วยให้การวางแผนการวิจัยสะดวกและถูกต้องมากขึ้น

2. ความผิดพลาดในการทบทวนเอกสารที่ไม่ตรงกับความต้องการของเรื่องที่ต้องการทำวิจัย นอกจากนั้นยังขาดความรอบคอบในการทบทวนงานวิจัยที่ผู้อื่นได้ทำมาแล้วว่ามีวิธีการอย่างไรและได้ผลอะไรบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนในการทำวิจัย และที่สำคัญคือทบทวนเอกสารแหล่งข้อมูลที่ถ่ายทอดมาแล้ว เช่น คัดลอกจากข้อมูลที่มีนักวิจัยเขียนไว้แล้ว นอกจากนั้น การทบทวนเอกสารไม่ได้กำหนดขอบเขตของชนิดข้อมูลที่ต้องการจะรวบรวม มีผลทำให้น้อยเกินไปหรือมากเกินไปได้ ที่สำคัญมิได้ทบทวนข้อมูลจากแหล่งข้อมูลอื่นนอกจากในวารสารวิชาการเท่านั้น ทำให้ครอบคลุมในวงจำกัด ปกติการทบทวนเอกสารควรค้นคว้าจากแหล่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้มากที่สุดที่จะทำได้

3. ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการรวบรวมข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสัมภาษณ์ควรสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ที่将被สัมภาษณ์ หากการสัมภาษณ์ขาดความสัมพันธ์ที่ดีแล้วโอกาสที่จะได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ก็จะน้อยลง

4. ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล มักพบเสมอ เมื่อไม่มีการทดสอบความตรงประเด็นตามเนื้อหาของเครื่องมือ ว่าตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือไม่เพราะประชากรอาจมีคุณลักษณะที่แตกต่างกัน

5. ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สถิติ ที่พบมากคือมีการเลือกใช้สถิติที่ไม่เหมาะสม โดยไม่คำนึงถึงลักษณะของข้อมูลว่ามีหน่วยหรือมาตรการวัดเป็นอย่างไร นอกจากนั้นในการแปลผลข้อมูลยังเกินความเป็นจริง เช่น ตัวอย่างที่เลือกมาได้เป็นตัวแทนของประชากรก็พยายามอ้างอิงว่าเป็นตัวแทนของประชากรเป็นต้น

6. ความผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกรูปแบบการวิจัย ตัวอย่างที่พบเสมอ คือไม่มีการระบุประชากรเป้าหมายที่ชัดเจนและขาดการประเมินขนาดและการเลือกตัวอย่างที่จะศึกษาหลายครั้งพบว่า จำนวนตัวอย่างที่น้อยเกินไปและเปลี่ยนรูปแบบการวิจัย เพื่อให้สะดวกต่อการรวบรวมข้อมูล

7. ความผิดพลาดที่เกิดจากการศึกษาเชิงพรรณนาหลายครั้งที่ไม่ได้ระบุวัตถุประสงค์การวิจัยที่ชัดเจนทำให้ไม่สามารถรวบรวมข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงได้ ไม่สุ่มตัวอย่างในเชิงสถิติจึงไม่สามารถสะท้อนภาพรวมของประชากรส่วนใหญ่ได้

8. ความผิดพลาดที่เกิดจากการศึกษาวิจัยที่ใช้แบบสอบถาม รวบรวมข้อมูล ที่ควรใช้เทคนิคอื่นโดยแบบสอบถามไม่ลึกพอที่จะรวบรวมข้อมูลบางชนิดได้ มีการถามคำถามมากเกินไปทำให้ผู้ตอบใช้เวลามากเกินไปมีผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

9. ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการศึกษาโดยใช้แบบสัมภาษณ์ มักพบว่าผู้สัมภาษณ์ขาดทักษะในการสัมภาษณ์ ทำให้ไม่ได้รับข้อมูลที่ถูกต้องตรงความเป็นจริง หรือบางครั้งคำถามยากต่อความเข้าใจของประชาชน หรือในกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ด้อยโอกาสซึ่งมีการศึกษาและประเพณีแตกต่างจากประชาชนทั่วไป และหากเป็นคำถามที่ขัดกับวัฒนธรรมก็จะไม่ได้คำตอบที่ถูกต้อง

10. ความผิดพลาดที่เกิดจากการศึกษาที่ใช้การสังเกต หากผู้รวบรวมข้อมูลขาดทักษะและประสบการณ์ในเรื่องเทคนิคการรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต ทำให้ได้ข้อมูลไม่ตรงกับความจริงและบ่อยครั้งนำข้อมูลที่ไม่ใช่สถานการณ์ปกติมาใช้ในการสรุปข้อมูล และการตีความจากข้อมูลทำได้ไม่ถูกต้อง

11. ความผิดพลาดที่เกิดจากการศึกษาที่ใช้การหาความสัมพันธ์ การศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์นั้นควรจะเป็นการแสดงความสัมพันธ์ของเหตุและผลที่แท้จริง มีทฤษฎีและมีความเป็นไปได้ นักวิจัยหลายแห่งพยายามใช้เทคนิคทางสถิติหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่ตัวแปรเหล่านั้นไม่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลซึ่งกันและกัน

นอกจากนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรชัย พิศาลบุตร (2544, หน้า 29-33) ได้กล่าวถึงปัญหาในการทำวิจัยนั้นมีปัญหาที่สำคัญในการทำวิจัยมี 4 ด้านใหญ่ๆ คือ ปัญหา

ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางและขั้นตอนของการทำวิจัย ปัญหาด้านความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะทำวิจัย ปัญหาด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล และปัญหาด้านการวิเคราะห์ข้อมูล

2.3 องค์ประกอบสำคัญในการทำวิจัย

ความหมายของการทำวิจัย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546, หน้า 1072) ให้ความหมายของคำว่า วิจัย หมายถึง “การค้นคว้าเพื่อหาข้อมูลอย่างถี่ถ้วนตามหลักวิชา”

คำว่า “วิจัย” เป็นคำที่นำมาใช้โดยทั่วไป มีทั้งความหมายแตกต่างกันในบรรดาผู้ใช้ และในสถาบันอุดมศึกษามีการสอนหรือทำการเขียนตำรา ให้คำนิยามแตกต่างกันไป คำว่า “วิจัย” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Research” หมายถึง “การวิจัย การค้นหา การวินิจฉัย การสืบเสาะ การสำรวจ” (วิทย์ เทียงบุรณธรรม, 2545, หน้า 673)

ผ่องพรรณ ตรัยมงคลกุล (2543, หน้า 21) กล่าวว่า ความหมายพื้นฐานของการวิจัยคือ การศึกษาค้นคว้าอย่างมีระบบระเบียบเพื่อทำความเข้าใจปัญหาและแสวงหาคำตอบเป็นกระบวนการที่อาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์เป็นหลัก ทั้งนี้มีเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ

1. การค้นหาคำความรู้ความจริง ซึ่งอาจจะเป็นการค้นพบความรู้ใหม่ที่เพิ่มพูนขึ้นจากองค์ความรู้ที่มีอยู่แล้วและพัฒนา (ตรวจสอบ ประเมิน ขยาย) ความรู้ที่ได้ค้นพบมาก่อนแล้ว

2. เพื่อนำความรู้ที่ค้นพบมาแล้วไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม

สรชัย พิศาลบุตร (2544, หน้า 9) กล่าวถึงการวิจัยคือการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ด้วยวิธีการที่เป็นระบบและเป็นที่ยอมรับกันในสาขาวิชานั้น ๆ โดยที่ความรู้ที่ได้มาดังกล่าวอาจจะเป็นความรู้ใหม่หรือความรู้ที่สามารถนำมาใช้ในการแก้ปัญหาก็ได้

พะยอม วงศ์สารศรี (2545, หน้า 11) ให้นิยามคำว่า การวิจัย คือ กระบวนการค้นคว้าหาความรู้ที่เชื่อถือได้ เป็นกระบวนการที่มีระบบ แบบแผน มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน และชัดเจน ดำเนินการศึกษาค้นคว้าอย่างรอบคอบ ไม่ลำเอียง บันทึกและรายงานออกมาอย่างระมัดระวัง

วิมล ลาพาย (2547, หน้า 3) ได้กล่าวว่า การวิจัย หมายถึง กระบวนการแสวงหาความรู้ที่มีระบบและมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ภายใต้ขอบเขตที่กำหนดไว้ โดยใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความจริงในสิ่งที่วิจัยนั้น

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (2550, หน้า 2) ให้นิยามการวิจัยตามพระราชบัญญัติสภาวิจัยแห่งชาติ พ.ศ. 2502 ว่า การวิจัย หมายถึง การค้นคว้าสอบสวนและเสนอผลของงานทางวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ในสาขาวิชาการต่างๆ

บุญใจ ศรีสถิตยัณรากร (2550, หน้า 1) ได้ให้นิยามคำว่า “การวิจัย” หรือ “Research” มีความหมายที่สอดคล้องกัน ซึ่งสรุปได้ว่า การวิจัยเป็นค้นคว้าหรือแสวงหาความรู้ใหม่ โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการศึกษาค้นคว้าโดยตลอดทุกขั้นตอนของกระบวนการวิจัย และมีแนวคิดหรือทฤษฎีมาสนับสนุนสมมติฐานที่ทดสอบ เพื่อให้องค์ความรู้ที่ค้นพบมีความน่าเชื่อถือ และนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในทางปฏิบัติ

ณรงค์ โพธิ์พุกขานันท์ (2551, หน้า 25) ได้สรุปว่า การวิจัย หมายถึง กระบวนการศึกษาค้นคว้าหาความจริง ความรู้ที่เราสงสัย เพื่อหาคำตอบหรือข้อเท็จจริงที่ดำเนินไปอย่างมีระเบียบและเป็นที่ยอมรับกันในทางวิชาการด้วยวิธีการที่เชื่อถือได้เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบที่ถูกต้องต่อปัญหาที่ตั้งไว้

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2551, หน้า 2) ได้กล่าวถึง “การวิจัย (Research)” มีความหมายว่าเป็นกระบวนการค้นคว้าหาข้อเท็จจริงหรือค้นคว้าหาปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ อย่างมีระบบระเบียบและมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เพื่อให้ได้ความรู้ใหม่ที่เชื่อถือได้ ตามความหมายนี้ ลักษณะของการทำวิจัยจะประกอบด้วย 3 ประการ คือ

1. การวิจัยเป็นการค้นคว้าหาข้อเท็จจริง
2. การวิจัยเป็นกระบวนการหรือการกระทำอย่างมีระบบ ระเบียบ
3. การวิจัยเป็นการกระทำที่มีจุดมุ่งหมายแน่นอน

วโร เฟิงสวัสดิ์ (2551, หน้า 31) ได้ให้ความหมายการวิจัย คือ กระบวนการค้นคว้าหาความรู้ความจริง ด้วยวิธีการอย่างมีระบบ แบบแผน และมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ที่เชื่อถือได้

दनัย ไชยโยธา (2552, หน้า 82) ได้กล่าวว่าการวิจัย หมายถึง กระบวนการต่างๆ ที่ดำเนินไปอย่างมีระเบียบและกฎเกณฑ์ในการศึกษา ค้นคว้า การวางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูล การเปรียบเทียบ หรือตีความหมายข้อมูล การหาเหตุผลแห่งความเป็นมาของข้อมูล และการสรุปอย่างมีระบบเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบอันถูกต้องต่อปัญหาหรือคำถามที่ได้ตั้งไว้

สรุปการทำวิจัยเป็นการแสวงหาความรู้ใหม่อย่างมีระบบระเบียบตามหลักวิชา มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนเพื่อการได้มาซึ่งความรู้ที่เชื่อถือได้และนำไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาความก้าวหน้าทางวิชาการต่อไป

ประเภทของการวิจัย

ประเภทของการวิจัยมีการแบ่งประเภทของการวิจัยตามเกณฑ์ที่ใช้เป็นสำคัญ และสามารถสรุปได้ดังนี้

1. แบ่งตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย (เพ็ญแข แสงแก้ว, 2541, หน้า 2)

1.1 การวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เป็นการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อพรรณนาหรือบรรยายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้ทราบว่าเหตุการณ์นั้นเป็นอย่างไร มีลักษณะสำคัญอะไรบ้าง

1.2 การวิจัยเชิงอธิบาย (Explanatory Research) เป็นการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายว่าทำไมจึงเกิดปรากฏการณ์นั้นขึ้น

2. แบ่งตามลักษณะของข้อมูล (เพ็ญแข แสงแก้ว, 2541, หน้า 2)

2.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นการวิจัยที่ต้องการค้นคว้าหาความรู้จากเหตุการณ์ในสังคมและสภาพแวดล้อมทุกแง่มุมตามความเป็นจริง การวิจัยแบบนี้มักใช้วิธีการศึกษาระยะยาว และเน้นการเก็บข้อมูลเชิงนามธรรมที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ เช่น ความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ไม่มุ่งเน้นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นตัวเลขเชิงปริมาณ ส่วนใหญ่จะมีเป็นการวิจัยทางมานุษยวิทยา หรือการวิจัยประเภทเจาะลึก

2.2 การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เป็นการวิจัยที่เน้นข้อมูลที่เป็นตัวเลขเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ และยืนยันความถูกต้องของข้อค้นพบหรือข้อสรุปต่างๆ ของการศึกษา

3. แบ่งตามวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล (สรชัย พิศาลบุตร, 2544, หน้า 13-14)

3.1 การวิจัยเอกสารหรือการวิจัยห้องสมุด (Documentary Research or Library Research) เป็นการวิจัยที่ใช้ข้อมูลจากหนังสือและเอกสารต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่ได้จากห้องสมุด การวิจัยประเภทนี้ส่วนใหญ่ใช้กับการวิจัยทางมนุษยศาสตร์

3.2 การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เป็นการวิจัยที่ใช้ข้อมูลซึ่งเก็บรวบรวมได้จากผู้ให้ข้อมูลโดยตรง ซึ่งอาจเป็นการสัมภาษณ์โดยตรง การสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ หรือการส่งแบบสอบถามไปให้ตอบ ส่วนใหญ่การวิจัยเชิงสำรวจใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างที่เลือกมาเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา

3.3 การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เป็นการวิจัยที่ใช้ข้อมูลจากการทดลองซึ่งส่วนใหญ่เป็นการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

3.4 การวิจัยเชิงสังเกต (Observatory Research) เป็นการวิจัยที่ใช้ข้อมูลซึ่งได้จากการสังเกตของผู้วิจัยเองเนื่องจากไม่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสอบถามผู้ให้ข้อมูลโดยตรงได้ สาเหตุที่ไม่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสอบถามผู้ให้ข้อมูลโดยตรง

ได้อาจเนื่องมาจากการไม่ให้ความร่วมมือของผู้ให้ข้อมูล หรือผู้ให้ข้อมูลขาดความรู้เกี่ยวกับข้อมูลนั้นๆ หรือผู้วิจัยต้องการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยไม่ต้องให้ผู้ให้ข้อมูลรู้ตัว

4. แบ่งตามการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ (บุญใจ ศรีสถิตยัณรากร, 2550, หน้า 5-6)

4.1 การวิจัยพื้นฐาน (Basic Research) เป็นการวิจัยที่มุ่งค้นหาความรู้ใหม่ ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าทฤษฎี การทดสอบสมมติฐานของปรากฏการณ์ ซึ่งความรู้ใหม่ที่ค้นพบจากการวิจัยพื้นฐานจะนำไปใช้ประโยชน์ในทางปฏิบัติได้โดยตรงหรือไม่ก็ได้ แต่โดยทั่วไป ความรู้ใหม่ที่ค้นพบจากการวิจัยพื้นฐานจะเป็นฐานความรู้สำหรับนำไปใช้วิจัยเพื่อต่อยอดองค์ความรู้

4.2 การวิจัยประยุกต์ (Application Research) เป็นการวิจัยที่มุ่งค้นหาความรู้ใหม่ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ประโยชน์ได้จริงในทางปฏิบัติ เช่น นำผลการวิจัยมาใช้แก้ปัญหาในหน่วยงาน นำผลการวิจัยมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพงานของหน่วยงาน

4.3 การวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เป็นการวิจัยที่มุ่งค้นหาค้นคว้าความรู้ใหม่ หรือการนำความรู้ที่มีอยู่ไปพัฒนาให้ดีขึ้นกว่าเดิม การวิจัยและพัฒนาานิยมนำมาใช้ในการคิดค้นและผลิตสิ่งประดิษฐ์ พัฒนาหลักสูตร กระบวนการรูปแบบหรือระบบบริการ และระบบบริหารจัดการที่เป็นนวัตกรรม

5. แบ่งตามระเบียบวิธีการวิจัย (วาโร เฟิงส์วัสต์, 2551, หน้า 43)

5.1 การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Research) เป็นการวิจัยที่ศึกษาหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา

5.2 การวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) เป็นการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องราวในปัจจุบัน โดยใช้ข้อมูลในขณะนั้นหรือก่อนหน้านั้นมาใช้อธิบายปรากฏการณ์ในปัจจุบัน

5.3 การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เป็นการวิจัยที่ผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ขึ้นแล้วนำไปทดลองหรือใช้ภายใต้การควบคุม แล้วสังเกตผลที่เกิดขึ้น

6. แบ่งตามเวลา (วาโร เฟิงส์วัสต์, 2551, หน้า 43)

6.1 การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Research) เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในอดีต ความรู้ ความจริงที่ได้เป็นความรู้ ความจริงในอดีต

6.2 การวิจัยร่วมสมัย (Contemporaneous Research) เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในปัจจุบัน หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “การวิจัยเชิงบรรยาย”

6.3 การวิจัยเชิงอนาคต (Futuristic Research) เป็นการวิจัยที่มุ่งทำนายสภาพการณ์หรือเหตุการณ์ในอนาคต

7. แบ่งตามศาสตร์หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (วาโร เฟิงส์วัสต์, 2551, หน้า 43)

7.1 การวิจัยสาขาวิทยาศาสตร์ เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต

7.2 การวิจัยสาขาสังคมศาสตร์ เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ทางสังคม สภาพแวดล้อม วัฒนธรรม เพื่อศึกษาความเป็นมาและพฤติกรรมของมนุษย์

องค์ประกอบในการทำวิจัย

ในการทำวิจัยต้องอาศัยความรู้หลายอย่าง ทั้งที่เป็นความรู้ในการวิจัยโดยตรงและที่เกี่ยวข้องจากประสบการณ์ในการทำวิจัยโดยทั่วไป มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ (ชาลี ศรีนวล, 2547, หน้า 8-10) ได้แก่

1. หลักพื้นฐานการวิจัย
 - 1.1 การกำหนดปัญหาในการวิจัย
 - 1.2 การกำหนดตัวแปรและการตั้งสมมติฐาน
 - 1.3 การเลือกตัวอย่างการวิจัย
 - 1.4 การสร้างเครื่องมือและการรวบรวมข้อมูล
 - 1.5 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเบื้องต้น
 - 1.6 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์
 - 1.7 การวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ
 - 1.8 การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่าง
 - 1.9 การวิเคราะห์หาความแปรปรวน
 - 1.10 การวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. ทิศทางนโยบายและแนวทางการวิจัยของชาติ
 - 2.1 ทิศทางการวิจัยของชาติ
 - 2.2 นโยบายและแนวทางการวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศ
 - 2.3 แนวทางการวิจัยประยุกต์
 - 2.4 แนวทางวิจัยพื้นฐาน
 - 2.5 แนวทางการปรับระบบการบริหารการวิจัยของชาติ
 - 2.6 เกณฑ์การพิจารณาโครงการวิจัย
3. การเขียนโครงการวิจัย
 - 3.1 การเลือกและกำหนดชื่อโครงการวิจัย
 - 3.2 การเขียนความสำคัญที่มาของปัญหา
 - 3.3 การเขียนวัตถุประสงค์การวิจัย
 - 3.4 การเขียนทฤษฎีหรือกรอบความคิด
 - 3.5 การกำหนดระเบียบวิธีวิจัย

- 3.6 การกำหนดขอบเขตโครงการวิจัย
- 3.7 การกำหนดแผนการทำงานตลอดโครงการ
- 3.8 การกำหนดแผนการถ่ายทอดผลการวิจัยสู่เป้าหมาย
- 3.9 การกำหนดงบประมาณการวิจัย
- 3.10 การเขียนคำชี้แจงอื่น ๆ ที่จำเป็น
- 4. การบริหารโครงการวิจัย
 - 4.1 การประสานงานผู้ที่เกี่ยวข้อง
 - 4.2 การวางแผนปฏิบัติการวิจัย
 - 4.3 การปรับปรุงและขออนุมัติโครงการวิจัย
 - 4.4 การเขียนแผนการใช้จ่ายเงิน และแผนเบิกจ่ายเงิน
 - 4.5 การขออนุมัติจ้างผู้ช่วยนักวิจัย ผู้วิเคราะห์ข้อมูล ฯลฯ
 - 4.6 การจัดซื้อวัสดุตามโครงการวิจัย
 - 4.7 การขออนุมัติเบิกเงินตามแผนการจ่ายเงิน
 - 4.8 การส่งรายงานความก้าวหน้าโครงการ
 - 4.9 การส่งรายงานฉบับสมบูรณ์ และการรายงานการใช้จ่ายเงิน
 - 4.10 การวางแผนการเผยแพร่ผลการวิจัย
- 5. การเขียนรายงานและการเผยแพร่ผลการวิจัย
 - 5.1 ข้อกำหนดการพิมพ์รายงานวิจัย
 - 5.2 การเขียนรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์
 - 5.3 การเขียนรายงานการวิจัยฉบับย่อ
 - 5.4 หลักเกณฑ์ในการอ้างอิง
 - 5.5 หลักการเขียนบรรณานุกรม
 - 5.6 การเสนอผลงานวิจัยภาคบรรยาย
 - 5.7 การเสนอผลงานวิจัยภาคโปสเตอร์
 - 5.8 การเขียนบทความการวิจัย
 - 5.9 การตีพิมพ์ผลการวิจัยในวารสาร
 - 5.10 การนำผลการวิจัยลงสู่การปฏิบัติจริง

ดังนั้น หลักพื้นฐานการวิจัย ทิศทางนโยบายและแนวทางการวิจัยของชาติ การเขียนโครงการวิจัย การบริหารโครงการวิจัยและการเขียนรายงานและการเผยแพร่ผลการวิจัยจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำวิจัยซึ่งจะทำให้การทำวิจัยมีความสมบูรณ์ และการทำวิจัยเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับอาจารย์ ควรกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการทำ

วิจัยให้ชัดเจน เพื่อให้อาจารย์มีความคิดริเริ่ม มีความรู้ใหม่ ตลอดจนแสวงหาความรู้ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และพัฒนาตนเอง

2.4 แนวทางการพัฒนาการทำวิจัย

การพัฒนาการทำวิจัยของคณาจารย์ สามารถทำได้หลายอย่างนอกเหนือจากศึกษาหลักสูตรที่เน้นการวิจัย การศึกษาดูงานทางด้านการวิจัยแล้ว ยังสามารถพัฒนาศักยภาพการทำวิจัยในรูปแบบต่าง ๆ อุทัย ดุสยเกษม (2533, หน้า 7) ได้เสนอแนวทางปฏิบัติเพื่อสนับสนุนให้มีการวิจัยไว้ 6 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ให้ผู้บริหารหน่วยงานทำโครงการขอทุนจากองค์กรหรือสมาคมต่าง ๆ ทั้งภายนอกและภายในประเทศ เพื่อทำกิจกรรมในอันที่จะส่งเสริมการทำวิจัยต่าง ๆ
2. ให้หน่วยงานจัดอบรมวิธีการทำวิจัย โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญหรือนักวิจัยที่มีชื่อเสียงมาเป็นวิทยากรโดยจัดการอบรมเป็นรุ่น ๆ ไป เพื่อให้สมาชิกของหน่วยงานได้รับบริการอย่างทั่วถึง
3. ผู้บริหารหน่วยงานจัดหาทุนเพื่อทำการวิจัยให้กับสมาชิกตามขนาดและขอบข่ายของโครงการอย่างเพียงพอที่จะทำงานได้โดยไม่ต้องลงทุนส่วนตัวมากนัก
4. จัดให้มีระบบพี่เลี้ยง และระบบการติดตามโครงการที่ได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานไปอย่างใกล้ชิด พี่เลี้ยงหรือที่ปรึกษาเหล่านี้อาจมาจากสถาบันการศึกษาอื่นก็ได้ โดยให้ค่าตอบแทนแก่พี่เลี้ยงเหล่านี้ตามสมควรเพื่อพี่เลี้ยงเหล่านี้จะได้ประดับประดาให้นักวิจัยมือใหม่ทำงานวิจัยได้สำเร็จ
5. เสนอให้หน่วยงานที่เจ้าหน้าที่เหล่านี้สังกัดอยู่ให้การสนับสนุนในด้านการอบรมด้านการทำวิจัยให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่
6. ให้ผู้บริหารหน่วยงานติดต่อสัมพันธ์กับหน่วยงานทางวิชาการหรือสถาบันวิจัยต่างๆ เพื่อแสวงหาความร่วมมือและการสนับสนุนซึ่งกันและกันในเรื่องต่างๆ อันเกื้อกูลต่อการเสริมสร้างการทำวิจัย

สำหรับ สุชาติดา ชินะจิตร (2540, หน้า 164) ได้กล่าวถึงการพัฒนางานวิจัยไว้ว่า การสนับสนุนการวิจัยจะต้องคำนึงถึงการสร้างหลักความหลากหลายและเพิ่มโอกาสการรักษาและเพิ่มคุณภาพงานวิจัยที่ดีต้องมีความลึกซึ้งและมีความคิดสร้างสรรค์ ศักยภาพของนักวิจัยเป็นตัวกำหนดคุณภาพของงาน การสนับสนุนทิศทางการวิจัย มี 2 ทิศทางหลัก ได้แก่ งานวิจัยเพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ ซึ่งมักเป็นการวิจัยพื้นฐานอีกทิศทางหนึ่ง คือ การวิจัยเพื่อแก้ปัญหาซึ่งเป็นลักษณะการวิจัยประยุกต์ที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ มาช่วยกัน

2.5 มหาวิทยาลัยรามคำแหงกับการพัฒนาการวิจัย

มหาวิทยาลัยรามคำแหงกำหนดภารกิจด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยการจัดสรรทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณรายได้ของมหาวิทยาลัย และงบประมาณแผ่นดิน สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์วิจัยต่าง ๆ ขึ้นทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค สนับสนุนความร่วมมือการวิจัยกับสถาบันอื่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในปี พ.ศ. 2540 จัดตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาขึ้นเพื่อศึกษาพัฒนาส่งเสริมและประสานงานวิจัยของมหาวิทยาลัย มุ่งส่งเสริม สนับสนุน เผยแพร่การวิจัย พัฒนาศักยภาพ และจรรยาบรรณนักวิจัยเพื่อพัฒนาสังคมไทย ก้าวไกลสู่ระดับสากล โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ส่งเสริมและประสานการวิจัยให้มีประสิทธิภาพ
2. สนับสนุนการสร้างองค์ความรู้ใหม่ และเผยแพร่งานวิจัยสู่สังคม
3. พัฒนาศักยภาพนักวิจัยให้ก้าวหน้าทันเทคโนโลยี มีจรรยาบรรณและมุ่งประโยชน์ต่อการเรียนการสอน เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม
4. ส่งเสริม เผยแพร่ การวิจัยและความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ยั่งยืน
5. สร้างเครือข่ายการวิจัยของไทยสู่สากล
6. สร้างนักวิจัยรุ่นใหม่ที่ตอบสนองความต้องการของสังคม และประเทศชาติ
7. พัฒนาสถานีวิจัยให้เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้สู่ชุมชน

มหาวิทยาลัยรามคำแหงเล็งเห็นความสำคัญของการวิจัยเป็นอย่างมาก ได้เร่งพัฒนาการวิจัยของมหาวิทยาลัยทุกรูปแบบ และมุ่งพัฒนาประสิทธิภาพการวิจัยทุกสาขาและทุกระดับ นอกจากนั้นยังมุ่งบริการทางวิชาการแก่สังคมอย่างหลากหลายและกว้างไกล อีกทั้งยังได้ส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพประสิทธิผลทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคทั้งประเทศและทั่วโลก การวิจัยเป็นภารกิจที่สำคัญประการหนึ่งของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยได้ส่งเสริมสนับสนุน และพัฒนาการวิจัยของมหาวิทยาลัยทุกรูปแบบ ส่งเสริมและพัฒนาประสิทธิภาพการวิจัยทุกสาขาและทุกระดับ มุ่งผลิตนักวิจัยระดับสูงให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรม และจรรยาบรรณของนักวิจัย เพื่อออกไปรับใช้สังคมและประเทศชาติเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ ยังได้สนับสนุนให้มีการทำวิจัยที่มีหัวข้อวิจัยที่ทันสมัย หลากหลายมีเป้าหมายและครบวงจร และสามารถนำผลงานวิจัยไปพัฒนางานต่าง ๆ สนับสนุนทุนวิจัยจากงบประมาณของมหาวิทยาลัยและการแสวงหาทุนวิจัยจากภายนอก ส่งเสริมความร่วมมือทางการวิจัยกับสถาบันต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ ได้จัดตั้งศูนย์วิจัยหลากหลายของมหาวิทยาลัยขึ้นในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จัดทำวารสารวิจัยขึ้นทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ส่งเสริมการเผยแพร่ความรู้และผลงานวิจัยไปสู่นานาชาติ ทั้งนี้ เพื่อให้ทันกับ

ความก้าวหน้าทางวิชาการและการวิจัย ทันกับการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมในยุคโลกาภิวัตน์ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2551, หน้า 34-41)

สถาบันวิจัยและพัฒนา เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบภารกิจด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยจึงต้องส่งเสริม สนับสนุนและเผยแพร่การวิจัยของบุคลากรสู่สาธารณชน การกระตุ้นส่งเสริมให้คณาจารย์ทำวิจัยจึงเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของสถาบันวิจัยและพัฒนา

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จินดา ศรีญาณลักษณ์ (2536) ได้วิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการตามบทบาทหน้าที่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพาเพื่อศึกษาสภาพปัญหาและเปรียบเทียบปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการตามบทบาทหน้าที่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการแก่สังคม พบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพามีปัญหาด้านการสอนและด้านการวิจัยในระดับมาก และด้านการบริการวิชาการแก่สังคมในระดับปานกลาง โดยสภาพและปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการตามบทบาทหน้าที่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพาด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า ส่วนใหญ่ทำการวิจัยเพื่อต้องการศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ โครงการวิจัยได้รับงบประมาณในการทำวิจัยจากหน่วยงานอื่น ๆ งบประมาณที่ได้รับไม่เพียงพอ

ทับทิม นิลวรรณ (2538) ได้ศึกษาความต้องการและปัญหาการทำวิจัยของคณาจารย์ในกลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า สภาพการส่งเสริมการทำวิจัยของอาจารย์ในกลุ่มสังคมศาสตร์ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านบริหารงานวิจัย ด้านการส่งเสริมการทำงานและบรรยากาศที่เอื้อต่อการวิจัย และด้านผลงานวิจัยของอาจารย์ ความเห็นของอาจารย์ส่วนใหญ่โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในทุกด้าน พบว่า มีข้อเด่นที่แตกต่างออกไปมากกว่าข้ออื่น ๆ ซึ่งน่าสนใจ คือ อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ผลงานวิจัยของอาจารย์เป็นประโยชน์ในการเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการอยู่ในระดับมาก และปัญหาการทำวิจัยของอาจารย์ โดยรวม ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านงบประมาณ ด้านเวลา ด้านวัสดุอุปกรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดเป็นรายข้อในทุกด้าน พบว่า อาจารย์เห็นว่าเป็นปัญหาการทำวิจัยอยู่ในระดับมาก ในด้านงบประมาณ คือ หน่วยงานขาดงบประมาณสนับสนุนด้านการวิจัย หน่วยงานไม่ได้ตั้งเงินสำรองจ่ายสำหรับวิจัย และปัญหาการไม่มีเวลาในการทำวิจัย เพราะ

มีภาระงานอื่นที่ต้องรับผิดชอบ สำหรับความต้องการด้านวิจัย จากการศึกษาองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านความต้องการด้านความรู้ และองค์ประกอบด้านความต้องการด้านงบประมาณ ด้านเวลา และด้านวัสดุอุปกรณ์ พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่มีความต้องการด้านวิจัยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีความต้องการความรู้เพิ่มเติมในด้านการวิจัยในระดับปานกลาง แต่ต้องการงบประมาณ ต้องการเวลา และวัสดุอุปกรณ์ในการทำวิจัยอยู่ในระดับมาก โดยมีความต้องการมากที่สุด ได้แก่ ต้องการให้คณะ/มหาวิทยาลัย จัดหาทุนอุดหนุนการทำวิจัยจากแหล่งทุนภายนอกทั้งในประเทศและต่างประเทศให้มากขึ้น ต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดสรรเงินรางวัลให้แก่อาจารย์ที่มีผลงานวิจัยดีเด่น และต้องการให้จัดหาเอกสารอ้างอิงมาไว้ในห้องสมุดเพื่อการค้นคว้าให้เพียงพอ

อมรา นาวารวงศ์ (2538) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการผลิตงานวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยพยาบาลในเขตภาคเหนือ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตงานวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยพยาบาลในเขตภาคเหนือกับตัวแปรปัจจัยด้านลักษณะบุคคล และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม สร้างสมการทำนายผลผลิตงานวิจัยของอาจารย์พยาบาล รวมทั้งศึกษาเหตุผลหรือแรงจูงใจในการทำวิจัยของอาจารย์ ปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัย ตลอดจนข้อเสนอแนะและแนวทางในการพัฒนางานวิจัยของอาจารย์พยาบาล จำนวน 199 คน ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตงานวิจัยของอาจารย์พยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ เวลาที่ใช้ในการทำวิจัยและทัศนคติต่อการวิจัย ส่วนปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ไม่มีตัวแปรใดมีความสัมพันธ์กับผลผลิตงานวิจัย และเมื่อใช้ผลผลิตงานวิจัยเป็นเกณฑ์ พบว่า เวลาที่ใช้ในการทำวิจัย และทัศนคติต่อการวิจัยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับผลผลิตงานวิจัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .26297 และสำหรับเหตุผลหรือแรงจูงใจในการทำวิจัยของอาจารย์ คือ เพื่อเกียรติยศชื่อเสียง เพื่อตำแหน่งทางวิชาการ เพื่อเสริมความรู้ทางวิชาการ อยากหาประสบการณ์ในการทำวิจัย ต้องการแสวงหาความรู้ข้อเท็จจริง เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้เสริมการเรียนการสอน เพื่อประโยชน์ต่อสังคม เพื่อยกระดับวิชาชีพพยาบาล เพื่อชื่อเสียงของหน่วยงาน เพราะมีเงินทุนอุดหนุนการวิจัย และเพราะมีผู้ชักชวนให้ทำวิจัยร่วมกัน ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัยที่สำคัญ คือ ขาดประสบการณ์ในการทำวิจัย ขาดความรู้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ไม่มีเวลา ขาดเงินทุนสนับสนุน สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานไม่เพียงพอ สำหรับข้อเสนอเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการกิจการวิจัยของอาจารย์พยาบาลและวิชาชีพพยาบาล สรุปได้เป็นสองกลุ่มใหญ่ คือ การพัฒนาอาจารย์ด้านการวิจัยและการพัฒนาองค์กร

สุภาพ คัมภีรานนท์ (2540) ได้ศึกษาปัญหาและการแก้ปัญหาการทำวิจัยของอาจารย์ ในมหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า ปัญหาการทำวิจัยของอาจารย์ด้านส่วนตัวเกี่ยวกับ

ความรู้ความเข้าใจในงานวิจัยโดยรวมมีปัญหาในระดับปานกลาง และด้านหน่วยงาน โดยรวมมีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ แหล่งวิชาการ การให้เงินทุนสนับสนุน และวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก และแนวทางการแก้ปัญหาการทำวิจัยของอาจารย์ คือ กระตุ้นให้อาจารย์ทำวิจัยโดยจัดหางบประมาณให้พอเพียง จัดแหล่งวิชาการให้เพียงพอ ในการศึกษาค้นคว้า ปรับปรุงระบบการสืบค้นหาข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ และลดภาระงาน สอนของอาจารย์

สุภัทรา ปานสุวรรณจิตร (2542) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยของ อาจารย์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยมี 3 ด้าน มีดังนี้

1. ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำวิจัย ด้านการเห็นความสำคัญ และแรงจูงใจในการทำวิจัย ความคิดเห็นของอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า การทำวิจัยสามารถนำไปใช้ ประโยชน์ต่อการพัฒนาการสอนซึ่งก่อให้เกิดความก้าวหน้า

2. ด้านระบบและโครงสร้างของหน่วยงาน ด้านความพร้อมของหน่วยงานที่เอื้ออำนวยต่อการทำวิจัย ด้านการสนับสนุนของหน่วยงาน ด้านผลตอบแทน ด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร ความคิดเห็นของอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า ด้านระบบและโครงสร้างของหน่วยงานในการให้ความสนับสนุนมีค่ากระจาย ระดับปานกลางและน้อย

3. ด้านอุปสรรคในการทำวิจัยของอาจารย์ ด้านความรู้ งบประมาณ เวลา วัสดุ อุปกรณ์ทั้ง 4 ด้าน ความคิดเห็นของอาจารย์ส่วนใหญ่มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดเป็นรายข้อในทุกด้าน พบว่า อุปสรรคในการทำวิจัยอยู่ในระดับมาก ในด้านเวลาเนื่องจากอาจารย์มีภาระงานสอนและงานอื่นมากทำให้ไม่มีเวลา หน่วยงานขาดงบประมาณสนับสนุนด้านการวิจัย ความไม่พร้อมของวัสดุอุปกรณ์ ขาดความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีการวิจัย

สำหรับความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยของอาจารย์ แยกตามความต้องการออกเป็น 2 ด้าน คือความต้องการด้านความรู้ และความต้องการด้านงบประมาณ เวลา วัสดุอุปกรณ์ พบว่ามีความต้องการทำวิจัยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีความต้องการให้สนับสนุนด้านความรู้ งบประมาณ เวลา วัสดุอุปกรณ์

สัมมา รณินิตย์ (2543) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาศักยภาพทางวิชาการของอาจารย์ในสถาบันราชภัฏกลุ่มภาคกลาง ผลการวิจัย พบว่า ศักยภาพการวิจัยของอาจารย์ในสถาบันราชภัฏกลุ่มภาคกลาง พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ได้ทำการวิจัย ผู้ที่จะทำวิจัยมีระยะเวลาทำวิจัยเพียง 1-2 ปี ผลงานวิจัยส่วนใหญ่มีเพียง 1 เรื่องทั้งที่ดำเนินแล้วและกำลังดำเนินการอยู่ ผลการวิจัยที่ดำเนินการผู้เดียวและดำเนินการร่วมกับผู้อื่นเพียง 1 เรื่อง เป็นส่วนมากทั้ง 2 ประเภท ประเภทของงานวิจัยที่ดำเนินการเป็นผลงานวิจัยเชิงบรรยายมากที่สุด

ประสบการณ์ในการทำวิจัยเกิดจากการทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด แรงจูงใจเกิดจากต้องการพัฒนาการสอนและต้องการหาคำตอบที่ตนสนใจมากที่สุด และความสามารถในการดำเนินงานวิจัย มีความสามารถในการทำวิจัยเชิงทดลอง และการวิจัยเชิงบรรยายมากที่สุด ศักยภาพการวิจัยของอาจารย์แต่ละสถาบันมีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มแตกต่างกันเฉพาะเรื่องของผลงานวิจัยที่ดำเนินการร่วมกับผู้อื่นของสถาบันราชภัฏราชชนครินทร์ที่เป็น 2 เรื่องเป็นส่วนมาก และประเภทของวิจัยที่สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสืบเนื่องจากการวิจัยเชิงทดลองมากที่สุด การเปรียบเทียบกับเกณฑ์ในการทำวิจัยของอาจารย์ที่ทบวงมหาวิทยาลัย กำหนดไว้ไม่เกิน ร้อยละ 10 ของภาระการสอน พบว่า ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ควรจะเป็น เนื่องจากส่วนใหญ่ไม่ได้ดำเนินการวิจัย

พิศิษฐ์ หิรัญกิจ (2544) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการทำวิจัยของข้าราชการ ในสังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า อาจารย์ ผู้ช่วยวิชาการและธุรการในสังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีปัญหาและความต้องการในการทำวิจัยโดยรวมทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจในการทำวิจัย ด้านตัวผู้ทำวิจัย ด้านทุนวิจัย ด้านอาจารย์ที่ปรึกษา และด้านแหล่งค้นคว้าข้อมูล อยู่ในระดับปานกลาง โดยอาจารย์มีปัญหาในการทำวิจัยเป็นรายด้านอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ยกเว้นด้านตัวผู้ทำวิจัยมีปัญหาอยู่ในระดับน้อยแต่มีความต้องการในการทำวิจัยด้านทุนวิจัยและด้านแหล่งค้นคว้าข้อมูลอยู่ในระดับมาก ส่วนผู้ช่วยวิชาการและธุรการมีปัญหาในการทำวิจัยเป็นรายด้านอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน แต่มีความต้องการในการทำวิจัยด้านความรู้ความเข้าใจในการทำวิจัย ด้านทุนวิจัย ด้านอาจารย์ที่ปรึกษาและด้านแหล่งค้นคว้าข้อมูลอยู่ในระดับสูง

นพพร พวงสมบัติ (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการผลิตงานวิจัยของคณาจารย์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยด้านวิชาการ อายุ และอายุราชการมีความสัมพันธ์กับผลผลิตงานวิจัยของอาจารย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนปัจจัยอื่น คือ วุฒิการศึกษา การเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการ การอ่านบทความวิชาการ สัดส่วนเวลาที่ต้องการในการทำวิจัย และปัจจัยเชิงจิตวิทยา มีความสัมพันธ์กับผลผลิตงานวิจัยค่อนข้างน้อย ส่วนปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมพบว่ามีความสัมพันธ์ต่อการผลิตงานวิจัยค่อนข้างน้อย และในด้านเหตุผล แรงจูงใจ และปัญหาอุปสรรคในการทำงานวิจัยของคณาจารย์ พบว่า คณาจารย์ส่วนใหญ่ของคณะวิทยาศาสตร์มีเหตุผล แรงจูงใจในการทำวิจัยเพื่อต้องการพัฒนาวิชาการค่อนข้างมาก รองลงมาคือแรงจูงใจส่วนบุคคล แรงจูงใจเพื่อพัฒนาสังคม และมีแรงจูงใจในด้านความพร้อมที่จะทำวิจัยต่ำที่สุด โดยในนัยนี้แสดงให้เห็นว่า คณะวิทยาศาสตร์ค่อนข้างมีความพร้อมในการสนับสนุนกิจกรรมการวิจัยของคณาจารย์ แต่หากจะสร้างเงื่อนไขให้มีการผลิตงานวิจัยให้มากขึ้นนั้น จำเป็นจะต้องสร้างแรงจูงใจในด้านอื่นเพิ่มมากขึ้น ส่วนด้านปัญหาอุปสรรคของการวิจัยนั้น พบว่า ปัญหาด้านการมีภาระ

งานสอนและการงานอื่นๆ มีมาก รองลงมา คือการขาดแคลนเงินทุนวิจัย ความไม่เพียงพอและความพร้อมของเครื่องมือเครื่องใช้ ส่วนปัญหาที่มีน้อยที่สุดคือการขาดการสนับสนุนจากผู้บริหาร

นัสซี ทรัพย์บุญฤดี (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านความสำเร็จของงาน ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านลักษณะของงาน และด้านเงินที่ได้รับ ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของอาจารย์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านนโยบายและการบริหาร ด้านความก้าวหน้าในตำแหน่งงาน ด้านการได้รับการยอมรับนับถือ ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ด้านการปกครองบังคับบัญชา ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของอาจารย์ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ด้านสภาพการทำงาน ส่วนอาจารย์ที่อยู่ต่างคณะกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในแต่ละด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้ง 10 ด้าน คือ ด้านความสำเร็จของงาน ด้านการได้รับการยอมรับนับถือ ด้านลักษณะของงาน ด้านความรับผิดชอบ ด้านความก้าวหน้าในตำแหน่งงาน ด้านนโยบายและการบริหาร ด้านการปกครองบังคับบัญชา ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ด้านสภาพการทำงาน และด้านเงินที่ได้รับ สำหรับปัญหาในการทำวิจัยที่อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีความคิดเห็นว่ามีอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ มีภาระงานสอนมากเกินไปทำให้ไม่มีเวลาในการทำวิจัย ขาดความคล่องตัวในการเบิกจ่ายเงินอุดหนุน มีความยุ่งยากในขั้นตอนการขอทุน ขาดความพร้อมในด้านของอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ในการทำวิจัย และขาดความพร้อมในด้านตำราและเอกสารเพื่อการค้นคว้าวิจัย

กันยารัตน์ เอี่ยมอัมพร (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณการผลิตผลงานการวิจัยของบุคลากรมหาวิทยาลัยพายัพ โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคณาจารย์จำนวน 155 คน เพื่อสร้างสมการในการพยากรณ์ปริมาณการผลิตผลงานวิจัยรวมไปถึงศึกษาปัญหาอุปสรรคในการทำวิจัยและหาแนวทางในการส่งเสริมการวิจัยของบุคลากรผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับปริมาณการผลิตผลงานการวิจัยของบุคลากรมหาวิทยาลัยพายัพ คือ ภาระงานสอน เวลาที่ใช้ทำการวิจัยและทัศนคติที่มีต่อการวิจัย โดยภาระงานสอนมีความสัมพันธ์ทางลบกับปริมาณการผลิตผลงานการวิจัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น -0.263 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ สำหรับเวลาที่ใช้ทำวิจัยและทัศนคติที่มีต่อการวิจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับปริมาณการผลิตผลงานการวิจัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น $.263$ และ $.240$ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ และปัจจัยที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ปริมาณการผลิตผลงานวิจัยของบุคลากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ ภาระงานสอนและเวลาที่ใช้ทำการวิจัย

ฉนวนรศ ไซยสุต (2547) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาในการทำวิจัยของบุคลากรคณะ
 วิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์ในการทำ
 วิจัย แต่เคยคิดที่จะทำวิจัย สำหรับผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำวิจัย จะมีประสบการณ์ 1-5
 ปี ส่วนใหญ่จะไม่เคยเข้าร่วมอบรม สัมมนาด้านการวิจัย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า
 งานวิจัยเป็นสิ่งที่ช่วยในการพัฒนาการเรียนการสอนและการทำงานให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น สาเหตุ
 ที่ทำวิจัยเนื่องจากต้องการนำผลงานวิจัยที่ได้มารับมาใช้ประโยชน์ และต้องการใช้ผลงานเพื่อ
 เสนอขอตำแหน่งทางวิชาการหรือตำแหน่งในการทำงาน ซึ่งการเลือกหัวข้อที่ใช้ในการทำ
 วิจัยจะเลือกเรื่องที่สอดคล้องกับผลงานหรือความชำนาญที่มีอยู่เดิม หรือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับ
 ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนหรือในการปฏิบัติงาน แหล่งทุนวิจัยส่วนใหญ่จะได้รับทุนวิจัยจาก
 แหล่งทุนรัฐบาลภายในประเทศและใช้เวลาในการทำวิจัยช่วงวันหยุด กลางคืนและช่วงปิด
 เทอม ระยะเวลาในการทำวิจัย 2 ปี สำหรับเหตุผลที่ไม่เสร็จตามกำหนดเวลา เพราะมีงาน
 ประจำที่ต้องทำ ผลงานวิจัยที่เสร็จแล้วจะนำไปใช้ประโยชน์ในหน่วยงานของตนเองและ
 หน่วยงานอื่น และนำไปเผยแพร่ให้กับหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย
 สำหรับปัญหาในการทำวิจัย กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาด้านการสนับสนุน การบริการประสานงาน
 ของคณะ ปัญหาด้านการระดมทุนหรือภาระในการปฏิบัติงานประจำ ปัญหาด้านการนำเสนอ
 และเผยแพร่ผลงานวิจัย ปัญหาด้านระเบียบ ขั้นตอนในการขอรับทุนที่ยุ่งยาก ปัญหาด้าน
 การเงิน และปัญหาด้านความคล่องตัวในการบริหารงบประมาณที่ได้รับ และปัจจัยหรือตัว
 แปรที่มีความสัมพันธ์กับการทำวิจัย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ได้แก่ เวลาที่รับราชการ
 อัตรารับเงินเดือน การเข้าร่วมอบรมสัมมนาทางวิจัย และลักษณะการดำเนินการวิจัยของคณะ
 โดยบุคลากรที่มีระยะเวลารับราชการนาน มีอัตรารับเงินเดือนที่สูง และได้เข้าร่วมอบรมสัมมนา
 ด้านวิจัยจะมีแนวโน้มที่จะทำงานวิจัย

ชาลี ศรีนวล (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาศักยภาพการวิจัยของอาจารย์สถาบัน
 เทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และ
 แนวทางพัฒนาศักยภาพการวิจัยของอาจารย์ โดยแจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่าง
 จำนวน 80 คน ผลการวิจัย พบว่า อาจารย์โดยส่วนรวมมีศักยภาพการวิจัยระดับปานกลาง
 ความประจักษ์และความมั่นใจในศักยภาพการวิจัยของอาจารย์มีความสัมพันธ์กันอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และศักยภาพการวิจัยของอาจารย์มีความแตกต่างตามวุฒิ
 โดยอาจารย์วุฒิปริญญาโทขึ้นไปมีศักยภาพการวิจัยมากกว่าอาจารย์วุฒิปริญญาตรี อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจารย์มีปัญหาในศักยภาพการวิจัย เนื่องจากขาดพื้นฐาน
 และประสบการณ์การวิจัย และสภาพการบริหารงานของวิทยาเขตยังไม่เอื้ออำนวยต่อการ
 พัฒนาศักยภาพการวิจัยของอาจารย์ได้อย่างเต็มที่ และแนวทางในการพัฒนาศักยภาพการ
 วิจัย โดยการรณรงค์ให้คณาจารย์เห็นความสำคัญของการวิจัย การให้อาจารย์มีส่วนร่วมใน

การกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาศักยภาพการวิจัยของอาจารย์วิทยาเขต การจัดสภาพ
การบริหารงานให้เอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพการวิจัยของอาจารย์ โดยกำหนดชั่วโมงสอน
และภาระงานของอาจารย์ให้เหมาะสม ดำเนินการพัฒนาศักยภาพการวิจัยของอาจารย์ใน
รูปแบบต่างๆ อย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

นางอุณงค์ สุวรรณจิตต์ (2548) ได้วิจัยเรื่องปัญหาอุปสรรคการทำวิจัยของอาจารย์
ประจำวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี ผลการศึกษา พบว่า

1. ปัญหาอุปสรรคด้านความรู้เกี่ยวกับการวิจัย พบว่า อาจารย์ประจำขาดความรู้
เกี่ยวกับสถิติในการทำวิจัยมากที่สุด รองลงไปคือ ขาดทักษะประสบการณ์ทำวิจัย

2. ปัญหาด้านทัศนคติที่มีต่อการทำวิจัย พบว่า อาจารย์ประจำมีทัศนคติต่อการทำ
วิจัยที่เป็นปัญหาอุปสรรค ดังนี้ การวิจัยทำให้เครียดและเหนื่อยลำ ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่าย
ส่วนตัวมากขึ้น ขาดขวัญกำลังใจในการทำวิจัย การวิจัยเป็นเรื่องยุ่งยาก ขาดความสุขเมื่อ
ทำวิจัย การทำวิจัยได้ประโยชน์ตอบแทนน้อย

3. ปัญหาด้านนโยบาย และกฎระเบียบเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีการพิจารณาความดี
ความชอบอาจารย์ที่มีผลงานวิจัยเป็นปัญหาอุปสรรคมากที่สุด รองลงมา ระบบการจ่าย
ทุนอุดหนุนล่าช้า และระบบการขอทุนมีขั้นตอนยุ่งยาก

4. ปัญหาด้านบรรยากาศการทำวิจัย พบว่า อาจารย์มีปัญหาเรื่องไม่มีเครือข่าย
ติดต่องานวิจัยกับสถาบันอื่น ไม่จัดให้มีผู้ช่วยพิมพ์ ขาดผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษา ไม่มีห้อง
ทำงานที่เอื้อต่อการทำวิจัยเฉพาะ

5. ปัญหาด้านวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ทำวิจัย พบว่า อาจารย์มีปัญหาเรื่องไม่มี
เอกสารอ้างอิงเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นข้อมูลปัจจุบันไม่มีคลังข้อมูลสำหรับค้นคว้า
ไม่ได้รับความสะดวกในการใช้อุปกรณ์ในการทำวิจัย

6. ปัญหาด้านแหล่งเงินทุนอุดหนุนการทำวิจัย พบว่า อาจารย์มีปัญหาการไม่มีเงิน
สำรองจ่ายในโครงการวิจัยของอาจารย์ วิทยาลัยฯ จัดเงินอุดหนุนให้ไม่เพียงพอ วิทยาลัยฯ
ขาดงบประมาณด้านการวิจัย

7. ปัญหาด้านเวลา และการบริหารเวลา พบว่า อาจารย์มีปัญหาไม่สามารถจัดสรร
เวลาได้อย่างอิสระ ไม่มีเวลาทำวิจัยเพราะมีงานอื่นต้องรับผิดชอบมากและไม่มีเวลาทำวิจัย
ต่อเนื่อง การจัดตารางสอนไม่เอื้อต่อการทำวิจัย มีเวลาทำวิจัยอย่างจำกัด ไม่มีเวลาทำวิจัย
เพราะมีชั่วโมงสอนมาก และไม่มีการวางแผนการทำวิจัยไว้ล่วงหน้า

8. ปัญหาด้านกิจกรรมส่วนตัวและแรงจูงใจ พบว่า อาจารย์มีปัญหาอุปสรรคไม่ได้
รับค่าตอบแทนในการทำวิจัย ไม่มีทุนส่วนตัวในการทำวิจัย เนื่องจากวิทยาลัยฯ ยังไม่มี
แรงจูงใจด้านการเงินที่นอกเหนือจากเงินที่เขียนเสนอตามโครงการ และอาจารย์ที่มีอายุ
น้อยยังทำงานมาไม่นานยังมีเงินเดือนไม่มากที่จะมาใช้ในการผลิตผลงานวิจัย

วาสนา อุปป้อ (2551) ได้ศึกษาการรับรู้สมรรถนะแห่งตนและความคาดหวัง ผลลัพธ์ในการทำวิจัยกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์พยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สังกัดสถาบัน พระบรมราชชนก เพื่อศึกษาการรับรู้สมรรถนะแห่งตน และความคาดหวังผลลัพธ์ในการทำวิจัยและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะแห่งตน และความคาดหวังผลลัพธ์ในการทำวิจัยกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์พยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก จำนวน 191 คน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการทำวิจัยของอาจารย์พยาบาลอยู่ในระดับสูง ความคาดหวังผลลัพธ์ในการทำวิจัยของอาจารย์พยาบาลอยู่ในระดับสูง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการทำวิจัยและความคาดหวังผลลัพธ์ในการทำวิจัยกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์พยาบาล มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์มีผลงานวิจัยเฉลี่ย .70 เรื่องต่อคนต่อปี ($SD = 0.66$) ผลการวิจัยที่ได้ผู้บริหารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สังกัดสถาบันพระบรมราชชนกสามารถนำมาใช้ในการวางแผนเพื่อพัฒนาผลิตภาพการวิจัยโดยใช้ข้อมูลความคาดหวังผลลัพธ์เป็นสิ่งจูงใจอาจารย์พยาบาลให้มีการผลิตงานวิจัยเพิ่มขึ้น และส่งเสริมให้อาจารย์พยาบาลมีการพัฒนาสมรรถนะแห่งตนในการทำวิจัยอย่างสม่ำเสมอ

ทิพย์วัลย์ ศรีพรม (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคเหนือตอนบน พบว่า ตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการทำวิจัย พบว่า ตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การพัฒนาตนเอง รองลงมา คือ เจตคติต่อการทำวิจัย และตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ภาระงาน และเมื่อพิจารณาการแจกแจงของข้อมูลของตัวแปรอิสระทุกตัว พบว่า ตัวแปรทุกตัวมีการแจกแจงข้อมูลใกล้เคียงกับโค้งปกติ พิจารณาได้จากความเบ้ที่มีค่าเข้าใกล้ศูนย์โดยมีค่าอยู่ระหว่าง -.564 ถึง -.242 เมื่อพิจารณาความโด่งของตัวแปร พบว่า มีลักษณะการกระจายเข้าใกล้โค้งปกติ สำหรับผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการทำวิจัย ที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการทำวิจัย พบว่า เมื่อทำการปรับโมเดล ผลการวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการทำวิจัยของอาจารย์ในภาพรวมข้อมูลเป็นตามเกณฑ์โมเดลสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาผลการจากวิเคราะห์โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏ ในเขตภาคเหนือตอนบน เห็นได้ว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรแรงจูงใจในการทำวิจัย ได้ร้อยละ 96 เมื่อ

พิจารณาอิทธิพลรวมสูงสุดในโมเดลที่มีต่อตัวแปรแรงจูงใจในการทำวิจัย คือ อิทธิพลตัวแปรลักษณะส่วนบุคคลที่มีต่อตัวแปรแรงจูงใจในการทำวิจัย เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรงสูงสุดในโมเดล คือ อิทธิพลทางตรงอันเนื่องมาจากตัวแปรลักษณะส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรเจตคติต่อการทำวิจัย รองลงมา คือ ตัวแปรลักษณะสภาพแวดล้อม ที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรแรงจูงใจในการทำวิจัย ตัวแปรลักษณะส่วนบุคคล ที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรแรงจูงใจในการทำวิจัย และตัวแปรเจตคติต่อการทำวิจัย ที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรแรงจูงใจในการทำวิจัย ตามลำดับเมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดในโมเดลที่มีต่อตัวแปรแรงจูงใจในการทำวิจัย คือ อิทธิพลทางอ้อม อันเนื่องมาจากตัวแปรลักษณะส่วนบุคคล โดยส่งผ่านตัวแปรเจตคติต่อการทำวิจัย

งานวิจัยต่างประเทศ

มัสเซลลา และรัสช์ (Musella and Rush, 1968 อ้างถึงใน จักรพงศ์ ทัพพวา, 2530, หน้า 30) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาลักษณะของครูที่สอนอย่างมีประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยอัลลาที นิวยอร์ก เมื่อ พ.ศ. 2509 โดยตั้งเกณฑ์ว่า อาจารย์ดีมีประสิทธิภาพ คือ สอนแล้วทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านความคิด วิธีการวิจัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนิสิต 3 สาขา คือ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์กายภาพ และชีวภาพ จำนวน 394 ให้บอกลักษณะของอาจารย์ดีเด่นทั้ง 3 สาขา ปรากฏว่า ลักษณะอาจารย์ที่ดีควรมีความรู้ในเนื้อเรื่องที่สอนอย่างแท้จริง เรียบเรียงเนื้อเรื่องวิชาที่สอนได้อย่างเหมาะสม อธิบายชัดเจน กระตือรือร้นในการสอน และแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระและเปิดเผย

Graves, (2002, pp. 561-A) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับความรู้สึกของการมีศักยภาพในตนเองของครู ด้วยการพัฒนาวิชาชีพซึ่งเป็นวิธีการที่สะดวกขึ้นโดยการเข้าร่วมในโปรแกรมการศึกษาแบบทางไกลในหลักสูตรซึ่งเน้นการวิจัยในชั้นเรียน” พบว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ คือ ความพยายามพัฒนาวิชาชีพที่มีประโยชน์มาก และยังส่งผลถึงความรู้สึกของการมีศักยภาพในตนเองของครูอีกด้วย ครูที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพย่อมจะพัฒนาความเจริญงอกงามในด้านวิชาชีพของตนเองอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้การใช้วิธีการศึกษาทางไกลยังช่วยนักเรียนสามารถเรียนรู้ ตามแบบการเรียนรู้ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้มากขึ้นอีกด้วยผู้สมัครเข้าเรียนในโครงการดังกล่าว ทำให้เราได้พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางด้านสถิติที่เกิดขึ้นในทัศนคติของพวกเขาเกี่ยวกับการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการและเทคโนโลยีทางการสื่อสารระหว่างช่วงเริ่มต้นโปรแกรมกับช่วงปลายของโปรแกรม

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวจะกล่าวถึงความสำคัญของการวิจัยเพราะการทำวิจัยนั้นจะทำให้คุณจารย์นำความรู้ที่ได้ไปแก้ปัญหาได้อย่างหลากหลายช่องทาง เช่น ช่วยพัฒนาสื่อการเรียนการสอน วิธีการจัดการเรียนการสอน และที่สำคัญช่วยในการปฏิบัติงานและพัฒนาการปฏิบัติงานในวิชาชีพของตนให้มีประสิทธิภาพ และจะเห็นได้จากผลการวิจัยซึ่งพบว่าคุณจารย์มีปัญหาในการทำวิจัย เนื่องจากขาดพื้นฐาน และประสบการณ์การวิจัย และสภาพการบริหารงานที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการทำวิจัยของคุณจารย์ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นการศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาการทำวิจัยของคุณจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงจะนำไปสู่แนวทางในการพัฒนาการทำวิจัยของคุณจารย์ให้มีจำนวนงานวิจัยและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนนำผลการวิจัยมาใช้ในการกำหนดกลยุทธ์เพื่อเป็นแนวทางและนโยบายด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อไป

2.7 กรอบแนวคิดในการทำวิจัย

